

המשורר. אמו והשיר * אורה

בחוץ

נמיר של הסופרים * התייחדות גיבורו של זנדבוק על כלבה בעמק המצלבה

● ● שיר שאותו פירסם המשורר אהרון אמיר במסוף הסיפור של ידיעות אחרונות העלה גיבור רב אצל יודעיהו ובעלייזכרון. בשיר, תחת הכותרת אמיר, כתב המשורר: "אמיר / אמיר / בני / את המח לך בעיר..." הוא מזכיר לאותם בקיאים, כי לפני כמה שנים נערך ברוב המולה, בבית-המישפט התל-אביבי, מישפט פולני בין המשורר לבין אמו, על חלק מנכסיה של האם. שאותו הבע המשורר לעצמו ● ● עוד מספיקי ועידת אגודת הסופרים שנערכה בפסח: השואה שערך משורר חדשן למפקחת בת-שבע שריר, שניכחה לזווע המרכזי של האגודה. אותו משורר טען, כי בת-שבע שריר, היא אורה נמיר של אגודת הסופרים, אמירה שסחטה חיובים רבים ● ● ספית נוסף מוועידת הסופרים שמור לסופר יגאל מוסיונזון, שציטט מספר ביכוריו הבוסרי של שימיון זנדבוק את הקטע בו מתייחד גיבורו עם כלבה בעמק המצלבה. אחד מהשומעים, שהא לשן לפי עיסוקו, לא האמין וטרח וקרא את סיפורו של הפרופסור זנדבוק, והגיע לעמוד 71. ואכן, שם הוא מצא כתוב: "כשחזר מהתייחדות ממושכת עם הכלבה ועם עצמו תחת כוכבי המצלבה..." אותו בלשן ציין, שלבד עגיין של התייחדות עם אשה, ישנו אפשרויות נוספות למילה, התייחדות, אלא שתיאורים קודמים, בנוסח: "הכלבה כבר קיבלה בכניעה נשית... נענוע ירכיים שמגמנות" הביאו להסכמה עם התייחדות של מוסיונזון ● ● בהוצאת ספרית פועלים עומדת לראות בקרוב אור טרילוגיה מאת הסופר התורכי הנודע יאסיר קאמלה. הטרילוגיה תהיה תירגום ראשון לעברית של סופר זה ● ● כשנודע ברומא כי האמן יגאל תומרקין עומד לערוך בירושלים, בגלריה שרה גילת, תערוכה של עבודותיו המוקדשות למלך אדיפוס של הסופר-במאי הנרצה פירי-פאולו פאזוליני, הביעו בני מישפחתו של פאזוליני תיקוה, שהתערוכה תוצג אחרי ירושלים גם ברומא ● ● באי יריד הספרים הבינלאומי 99 שנערך בירושלים, שתמהו לגלות כי הוצאת זמורה, ביתן מודן נעדרת מהתצוגה, לא ידעו שהסיבה היתה, סירובם של בעלי הוצאה לשלם בדולרים עבור השתתפות ביריד שנערך בירושלים.

לרשימת-הגרפומנים ובמיפקד הנ"ל הם ניפקדים. החיפון גרם. לא הזכרתי, למי יש את אבות ישורון, ועלי להודות, תמיד של חידוש בשיריו: התאריך. הוא מקפיד לציין בסוף כל שיר את התאריך העברי והתאריך הלועזי. התאריך חדש, שונה מפתע לפעם. והוא, מרוב ענוה, אינו כותב את השעה המדוייקת, שעת הולדת השיר ● ● שכחתי את דן פגיס. (צונגן לראות בעליל מה בין תלמיד-חכם-יחם לבין תלמיד-יחם? עזרא פליישר הוא תלמיד חכם-יחם. ראה: לא הוא תפארתו על דרך השירה, כי לא משורר הוא, עמד

הוא לא ידע, שעתידיה שעה והוא יישב בכנסת. הוא זקק את זעקתו. גם עתה הוא עושה הכל, שלא ייבחר שוב לכנסת. הוא לא התקרב כלל אל בנין ותבריו. הוא הלך מן הרבים אל המעטים, שלא כדרך כל הארץ. אינו רוצה להסיג את גבולך, דן: הפלמ"ח תחומך הוא. אבל דוגמה אחת אני נוטל לי: חיים חפר (מבחינה אישית לא הייתי צריך לפגוע בו. אבל הוא ההוכחה כי בשל זיקה אישית אין משוא-פנים). חיים חפר הוא סתגלן גדול. כדי לשבת באמריקה עוד ועוד, שכח שהוא איש-שלמו ואיש-בריתו של יגאל אלון. שורת-הדין נותנת, שהיה

חיים חפר עם יגאל אלון
סתגלן גדול ואיש בריתו

עליו להתפטר עם התמנות של משה דיין לתפקיד שרה-החוף. הוא לא התפטר. הוא שירת את משה דיין. ירבו כמשה שמיר בישראל ואל ירבו כחיים חפר. משה שמיר איש-מילחמות, איש-דיעות. חיים חפר סתגלן. לא אפחד מפני שמיר. אפחד מפני חפר... בשל הסתגלנים יכול השילטון, כל שילטון, לבצע כל תועבה (כגון סיוון) בעניית, אמן של הסתגלנים. משה שמיר שוחה נגד הזרם. הסתגלנים הם, "סחופי-זרם", זרם עכור, של רפש וטיט...

וכאן המקום לתקן את אשר עויתו על סופרים רבים: במיכתבי הראשון אלך נתעלמו ממני כמה סופרים. הם נעלבו, ובצדק נעלבו, על שלא הכנסתי אותם * הכוונה לכך שחיים חפר המשיך למלא את משרת ניספח התרבות בלוס אנג'לס גם לאחר הדחת מטיבו יגאל אלון.

* אברמסקי ניתק מן הסתם בשנים האחרונות מגעו עם שירת אבות ישורון, היות וזה, בכמה משיריו, ציין בתוכו את השעה ומקום הולדת השיר.

כביא שעתם, גועשים והופכים סערה... בינתיים מוסר עיסה הבדואי לגידעון, ספל קטן של עשתורת, אלת השפע, הפריזון והאהבה... גידעון מועיד אותו לגורית ומאוחר יותר מסתבר לו שהוא מזוייף. בתחנת המדבר מס' 7 מקבל גידעון את הידיעה שאביו מת והוא שוב לכפרו. אחרי האבל בכפרו ובביתו שב גידעון לחיפה, מחזר מעט אחרי גורית ומוסר לה את פיסלון העשתורת. תשוקתו לגורית טרם מתמלאת. שניהם נוסעים לירושלים, שם שוכנת גורית עם ידיד שלה, וגידעון מגלה זאת. גורית חשה בכך ומאלצת את גידעון לבוא איתה לים-המלח, שם היא משלמת לו את הגמול הגופני על אהבתו הרוחנית. כאשר הם שבים לחיפה, מתברר לגידעון שהסיוע עם גורית משוללי כל סיכוי, והוא מגלה אותה שוב מתמסרת לגבר אחר, אז מעמיד גידעון עצמו שוב לרשותה של חברת הנפט, במטרה שהנפט ימשיך לזרום לים-התיכון.

בעיצוב סיפורי איכותי, את אל ללא תלי תלים של אידיאליזציה. עייפות כפי שהיה מקובל על אחרים בני דורו. בספר זה עוסק בפסית מולדת ואדם. זורט מביא את עולמו והתייחו גיר בשם גידעון ברקאי, צעיר-גלילי, הכפר עיליה. זרחי מביא פסטורלה ז גלילית. את יופי החיים ואת העוני נוקה. גיבוריו של זרחי הינם ילידי ז. ילידי כפר, שהסס לעולם הסובב ה. מדמויות אחרות בספרות הארצישר לית, יחס המזכיר יותר את סיגנון התייכר העכשווי של דמויות ונפשות בספרות ישראלית. גידעון ברקאי שואף למרחבים. אל המד-בר, אל הלא-נודע. יחסו לטובב אותו מורכב. דוגמה לכך מצוייה כבר בימי ילדותו, כאשר למד בבית הספר שבכפרו על כדור-הארץ המסתובב במהירות של

צאן ברזל הגרפומנים (ב')

בימים אלה התקבל מיכתבו של חוקר-הסיפורת הירושלמי י"ד אברמסקי, מיכתב שבו הוא ממשיך בפירוט רשימת הגרפומנים שלו לשנת 1979. רצ"ב מיכ-תבו של אברמסקי במלואו: חברי, לא מכתב גלוי, אלא, "תוכחת מגולה". על דבר אחד ועל עוד דברים. חברי, יש כך הכישרון-לאפסים. אתה צייד-זבובים (אף לא פרפרים, שיש בהם נוי משלהם, אלא זבובי-באוש-וזהומה). למשל? אתה נדרש לאדם אחד שאפילו שמו עוד לא ניקלט בראשי: איתיקר * עדיין איני יודע מיהו ומהו. או קרמרי-תרוץ (אמנם, להבדיל בין לזוה: עש-רים אלף תורן עדיין אינם מצטרפים לשום דבר, ואילו עשרים אלף קרמר הם משהו: רב-סופר).

ישראל זרחי

הנפטי זורם

ליים התיכון

הוצאת הספרים הארץ-ישראלית

הנפטי זורם

ישראל זרחי

שער הספר "הנפטי זורם" בורג במחנות קסם

30 ק"מ בשניה ותגובתו היתה: "עם שחר היה הנער בשרה, ששחה על הקרקע, שם איזן יאדמה: האמנם לא ישמע כל את הרעש ופירוב כדור הארץ? שלושים קילומטר לשניה..." גידעון משולל שקט ושלוה. כדי להעי-ביר חייו בכפר הולדתו. הוא נמשך למר-חבים ושקוע באהבתו המורכבת לבת כפרו. גורית, שנטשה את הכפר והפכה להיות אחות רחמניה. גורית מתגוררת בחיפה. לא הרחק מאחיה העובד כנהג פרטי אצל אחד מהנודס חברת הנפט חניס (מיפעלי נפט מודחיים). חברה קודחת ומוליכה נפט "מחרי כורדיסטן מצניורות כרול לאורך מאות קילומטרים... דמינו של גידעון משתלהב מחברת הנפט, מעצם המחשבה על הנפט שנאצר מתחת להררי אסיה, נפט שיש בכוחו להניע את גלגלי התעשייה של אירופה. גידעון חפץ להשתלב במע-רכת זו: "במיפעל כזה כדאי היה להתי-ערות! להיות כורה במכונת-קסם זו, תג אחד בספר היצירה הכפר... ועל כן הוא מצטרף לחברה ובעזרת קשריו של חברו צבי מצטרף גידעון ומקבל, פנקס עבודה מס' 7353 ומוצב ב"תחנת המדבר מספר שבע..." מבלי שאהבתו לגורית מגיעה לכדי הבהרה.

בתחנת המדבר מכיר גידעון את עבנא, "המכונן הפלאי", את עיסה הבדואי, "בן המדבר, שהור העתיים רחום העור כעין הנחשת..." ואת דיב הכושי. כעבור זמן מקבל גידעון מיכתב מחברו צבי, הכותב: "אולי היה כדאי מיכתב עכשיו, עם הירייה הכלכלית שבארץ, בזמן בניית ערי החוף, הנמל, ובזמן שכולם מרוויחים וצופרים מקוץ רב..." — תיאור גלגלני, ובולתי מקובל בתקופת החלוציות של שנות ה'30.

* כוונתו של אברמסקי למ. אותיקר, מזכיר אגודת הסופרים העבריים. * * כותב ביקורות.

*** אין עורר, נמר של נייר תמים דעים עם י"ד אברמסקי אודות גבריאל מוזק הנ"ל, שהינו זבוב בן יומה, וכאן המקום לציין שעימות-הוויטא עומד-מוקד מוצה עד תום.

מאת דן עומר